

Kære Roskilde Kommune,

Jeg skriver dette i forbindelse med forslaget om kapacitetstilpasninger på dagtilbudsområdet.

Min holdning til emnet udgår hverken fra faglig baggrund indenfor politik eller daginstitutioner, da jeg til dagligt arbejder som læge. Men jeg er mor til to drenge – den ene på 4 år, og således i børnehavealderen. Den anden er blot 6 måneder, og er endnu ikke startet i institution. Herudover er jeg bonusmor til en pige på 16 år.

Jeg har forståelse for, at der er nødt til at ageres på at flere institutioner har tomme pladser – men jeg synes, at forslaget er decideret frygteligt.

Jeg skriver dette, til trods for at jeg aktuelt ikke har nogen af mine børn gående i nogen af de omfattede institutioner – men jeg har mange bekendte, der har børn i hhv. Solsikken, Fuglebakken, Præstemarken og Veddelev Børnehus.

Jeg deler værdier med disse familier. Jeg tror på, at det lille barn har brug for trygge, kærlige, anerkendende og nærværende rammer. I forslaget om at lukke de små børnehuse oplever jeg, at I laver en romantisering af de store børnehuse - hvor der fremhæves aspekter såsom faglig sparring og flere legekammerater at spejle sig i. I denne fortælling glemmer I dog fuldstændig at små børn ikke har brug for hobetal af andre børn at spejle sig i – de har derimod brug for det nære, trygge, genkendelige og hjertevarme rum. Og det har vi forældre også! Hvis ikke vi kan være sikre på at vores børn har en god dag i institutionen, er det uudholdeligt at aflevere dem og nærmest umuligt fokusere på at passe sit arbejde.

Jeg føler, at I som kommune forsøger at presse vores børn over i store børnehuse – helt lokalt har i Musicon, er vi mange der føler at kommunen med alle kræfter forsøger at presse vores børn over i Bikuben, hvor der er mange ledige pladser.

Dette er følelsen, både grundet dette forslag, men også grundet lukningen af Lærken, der blev meldt ud i foråret – årsagen blev beskrevet som dårligt indeklima. At man vælger at lukke denne lille velfungerende institution, der i øvrigt var fyldt og havde mange børn på venteliste, er en decideret skændsel, og dybt urimeligt overfor det dygtige personale og børnene i nærområdet.

Bikuben vælger man til gengæld at bevare. Trods for talrige skrækkelige historier – jeg har hørt forældre berette om børn der har slået sig eller været i slagsmål uden nogen pædagoger har set noget som helst. Børn der bliver hentet i flyverdragter gennemvædet af tis (gammelt, vel at mærke) som ingen har hjulpet med tørt tøj. Børn der ikke kan åbne døren til toilettet og føler sig fanget derude og græder i desperation.

Dertil kommer at vuggestuen i øvrigt ikke har en reel legeplads udover en fliseterrasse. Dette er simpelthen en falliterklæring – en vuggestue uden en ordentlig legeplads giver i min optik slet ikke mening.

Det burde være de institutioner der fungerer bedst og har de gladeste børn, der bliver bevaret.

Det er simpelthen ikke fair overfor vores børn, at de blot skal "opbevares billigst muligt", fremfor at trives. Jeg synes det er dybt urimeligt at man udelukkende kigger på denne problemstilling ud fra, hvorledes der kan spares penge, fremfor hvordan vores børn kan have det bedst muligt.

Jeg og min familie er dog heldige. Vi er i den lukrative situation at vi kan vælge det offentlige fra og finde en privat løsning i stedet. Dette er et privilegie og ikke en mulighed for alle – og det er derfor jeg tager mig tid til at sende jer dette skriv.

Men jeg er bekymret for kommunens prioritering af børn, idet der tilsyneladende slet ikke er fokus på, at vores børn skal trives. Dette fylder meget, da jeg som angivet har tre børn i min husstand. Min mand og jeg arbejder begge to i København, og vores familier bor i Jylland. Så det "eneste" der gør at vi bor i Roskilde er, at vi syntes byen virkede som et rart sted at bo. Dette er vi dog begyndt at tvivle på om vi fortsat mener – og vi er kede af udsigterne til vores børns barn- og ungdom i en kommune der er ligeglad med om de trives eller ej.

Jeg håber virkelig I vil tænke jer grundigt om og vurdere hvad I synes vores børns trivsel er værd.

Med venlig hilsen
Astrid Skov Midtby